

A kislánynak e perctől fogva határozottan „megvan a véleménye” a nagyokról.

•

Az utcán halljuk:

– Tudod-e, mi a hasonszervi gyógymód? – kérdi egyik úr a másiktól. – Az, ha a Lánchídról beledobok a Dunába egy gramm aszpirint és Apatinnál kimerek a vízből egy evőkanálnyit a betegem számára.

•

Az utcán, fölpiperézett fiatalasszony előveszi kezitükrét, szájpirosítóját, s miközben szépítgeti magát, ezt mondja összecücsörített szájjal barátnőjének:

– Ha ő eszményi férj volna, akkor talán ...

Önkéntelenül is ez jut eszünkbe:

– Ha ő eszményi feleség volna, akkor talán ...

1934. június 6., szerda, 6. old.

Pesti utca

Az Erzsébet-híd alatt levő gyógyforrások kútját csinosítgatják, javítgatják. Falusi lányok dolgoznak itt a közeli környékből, kurta, sokrácú szoknyában, varkocsba font hajjal. Nézik a sok embert, akik a nyári hőségben a gyógyforráshoz járulnak egy-egy jókora pohár meleg, rossz szagú vízért, és sehogy se értik.

– Osztán mirül jó ez? – kérdezik.

– Megfiatalodik tőle az ember – évődnek velük némelyek.

– No, akkor mink is iszunk belőle – kapnak rajta a falusiak. – Oszt jó-e?

– Kóstolják meg – nyújtják feléjük a poharakat.

A lányok beleszagolnak a vízbe, s elfintorítják az orrukat. Egyik belekóstol, de tüstént ki is köpi.

– No, csak igyák maguk – mondják mélységes megvetéssel. – Mink már inkább csak sört iszunk. Nem bánjuk, ha megvénülünk is tőle.

Könnyen beszélnek. Mindegyik innen van a húszon.

•

Vasárnap esténként a villamosok szorongásig megtelnek a kirándulásból hazatérőkkel. Kora hajnalban indultak útnak ezek az emberek, s késő este van, mire hazatérnek. Azt hinné az ember, hogy holtra fáradtak. De nem. Ahány villamos csak jön a budai oldalról, abban mindegyikben dalolnak, citerálnak sőt táncolnak is. Alig félni, olyan sokan vannak a kocsiban, de azért a táncolóknak mindenki szorít egy kis helyet a középben. Két-három táncoló pár is akad mindegyikben. Senki se veszi zokon. Nem bántja őket a kalauz sem, sem pedig az ellenőr. Olyanok ezek a vasárnap esti kocsik, mint fölvirágozott, mozgó mulatóhelyek. Van még fiatalság a világon, s a vidámság sem pusztult ki egészen.

•

Gyászruhás nő, habfehérre fürdetett selyempincsit cibál maga után pórázon. A kutya hátán hatalmas, fekete selyem-gyászcsokor pompázik. Csaknem akkora a fekete szalagsokor, mint maga az egész kutyuska. Ő is gyászba van öltözve, akárcsak úrnője. De nem kelt gyászos hatást. Inkább kissé nevetségeset.

•

Mostanában sok vidéki jár Budapesten. Megfigyeltük, hogy a falusi lányok, menyecskék órák hosszat ácsorognak népművészeti kirakatok előtt. Az érdeklőket legjobban. A rövid egy-két nap alatt, amíg a fővárosban vannak is „hazai” levegőt akarnak szívni. Apróra megnézegetnek, megbírálgatnak minden öltést, minden színt és vonalat. Itt ők „otthon” vannak. Ez az ő területük. Ebben legalább nem nézhetik le őket a „pestiek”.

1934. június 29., péntek, 8. old.